

Vážení priatelia,

dlho som rozmýšľala, čím začať odložené 22. MS v scrabble, pretože posledné dni mám naozaj pohnuté a v hlave mi víri kadečo.

Okrem toho, že máme celkom frmol v práci, vo štvrtok ma zastihla nečakaná správa - zomrela nám kolegyňa, o rok staršia ako ja, a v piatok odišla do večnosti Trudy.

Zdá sa mi celkom nenáležité v tejto chvíli hovoriť o nejakých našich scrabblových taľafatkách, písmenách, bingách, či harmonogramoch...aj keď viem, že práve kvôli scrabblevej kratochvíli sme sem dnes do LM prišli a Trudy by rada prišla tiež.

Žiť sa musí a život ide ďalej. Ten Trudin už je vo finále pozemskej púte.

Keby som sa jej opýtala, čo je v živote najdôležitejšie, povedala by mi 2 veci – zdravie a vzťahy.

O zdraví nikto z nás nepochybuje, práve v tomto období je to veľmi cenná komodita, ale vzťahy - hlavne ich kvalita a polarita zdravie značným spôsobom ovplyvňujú.

Budujeme túto scrabblovú komunitu už dlho a zdravie našej komunity závisí od vzťahov v nej.

Keď sa niečo vo vzťahoch pokazí, existujú viaceré možnosti, čo sa s tým dá urobiť:

Jedna možnosť - nechať to tak, a dúfať, že čas zahojí všeličo;

Druhá možnosť – hľadať alibistické zdôvodnenia a vinu vidieť zásadne na tej druhej strane,

Tretia možnosť - utiecť.

Štvrtá možnosť – pokúsiť sa niečo s tým urobiť – v mene spoločného cieľa, v mene spoločného zdravia, v mene - možno dobra...

Niekedy stačí jednoduché a zároveň najťažšie - PREPÁČ alebo ODPUSŤ.

Často čakáme na vhodný okamih, na dostatočnú dávku odvahy, aby sme takéto slovo dokázali povedať. Niekedy sa nám to nedarí celé dni, týždne či roky...

A vzťahové problémy zametáme pod koberec, prikrývame ich stále hrubším, a čudujeme sa, že sa potkýname.

To, čo nám môže chýbať, aby sme toto slovo vyriekli, môže byť ČAS.

Životná púť Trudy nám ukazuje, že nevieme dňa, ani hodiny.

A tak pre istotu by som sa chcela ospravedlniť každému, kto má pocit, že som mu vedome či nevedome ublížila a požiadala o odpustenie.

Vzťahy môže zachrániť len láska.

Obyčajná láska k blížnemu, ktorá doslova a do písmena prenáša hory.

Ak sa chce niekto pridať, nech sa páči, je tu čas aj priestor.

Viete, ja v škole učím pubertákov, tí moji sú už maturanti, cítim sa medzi nimi veľmi dobre. Chodím k nim ako do rodiny, každému môžem pozrieť priamo do očí, každého sa môžem dotknúť, dovoľia mi poškrabkať ich po vlasoch či pod bradou, nikto sa neodtiaha.

Je to niečo, čo sa nedá popísať slovami - necítiť žiadne napätie vo vzťahoch.

Pre mňa osobne je to stav, na ktorom mi veľmi záleží a veľmi by som si priała, aby sa tento stav podarilo dosiahnuť aj v našej scrabblovej rodine.

Tým pubertákom som položila otázku: (napriek tomu, že v triede sú rôzne skupinky a nie sú všetci z rovnakého cesta):

Predstavte si, že hociktorý študent z tejto triedy je v kritickej situácii či v ohrození života - prosím, postavte sa, kto by bol ochotný pomôcť bez zaváhania? – a dodala som, že ja už stojím.

Vstali všetci do jedného.

To ma utvrdilo v tom, že v kritických chvíľach života človek akosi tuší a vie presne, čo treba urobiť, ak sa nenechá vláčiť vlastným egom po prérii života a neodkladá zásadné rozhodnutia na neskôr, na potom, do stratená...

Nepremeškajme príležitosti, ktoré nám život opakovane ponúka, aby sme raz neľutovali, že sme prepásli okamih byť lepšími a urobiť ľudí okolo seba šťastnejšími.

Prajem nám všetkým zmysluplne strávený víkend.....v zdraví.

TRUDY, odpočívaj v pokoji....